

Postrach jménem Internet

„Lucie, koukej už vypnout ten počítač, sedíš u něj od rána! A pojď okamžitě dolů!“ ozval se z přízemí rodinného domku nepříjemný křik. Dvanáctiletá Lucka sebou trhla, jako by ji někdo uhodil. Pak se její prsty rychle rozběhly po klávesnici, jako když neposedné myšky hrají na honěnou. „Promiň, už musím jít, máma vyvádí. Budeš tu zítra?“ Odpovědi se dočkala téměř okamžitě: „Samozřejmě, moje malá vílo. Zítra ve stejnou dobu. Měj se, ahoj!“ Lucka vypnula počítač a zamířila do kuchyně. Věděla, co bude následovat. Bylo to tak vždycky, proč by to teď mělo být jinak?“ Samozřejmě se nemýlila. Přísná žena sedící u stolu okamžitě spustila svoji každodenní tirádu. „Koukej umýt to nádobí a uklidit kuchyň. Kolikrát ti to budu muset opakovat, než se to naučíš dělat sama od sebe? Já se od rána nezastavím a ty se v klidu flákáš u počítače. Co kdybych si já jednou sedla a ty budeš vařit, to by se ti moc nelíbilo, co?“ Trvalo ještě chvíli, pak ale proud nadávek, výčitek a příkazů ustal. To se Lucčina máma šla obléknout a jako každý den šla s přítelkyněmi do solárka, na nákupy nebo na kafičko. Táta byl na služební cestě, ale i kdyby byl doma, na věci by to nic nezměnilo. Byl sice hodný, ale bylo mu naprosto lhostejné vše, co se v jeho domě dělo, zajímala ho jen ta jeho učená lejstra.

Když Lucka udělala všechno možné i nemožné, na co si její matka vzpomněla, odšourala se znovu k počítači. Byl to její svět, svět, kam unikala před každodenní osamělostí. A teď měla ještě jeden důvod navíc. Nedávno se na chatu o jejím oblíbeném sportu - házené – seznámila s úžasným klukem. Sice si nepsali moc dlouho, ale připadalo jí, jako by ho znala odjakživa. On jediný jí rozuměl. „Těší mě, že jsi tu tak brzy, čekal jsem tě nejdřív zítra,“ uvítal ji „její“ Matty, jak se podepisoval. „Máma naštěstí odešla. Ještě, že tak. Je to čím dál tím horší.“ „Divím se ti, že to vydržíš. Ale co tě znám, nemluvíš skoro o ničem jiném. Nechceš mi spíš povědět něco o sobě?“ „A co bys chtěl slyšet?“ „Cokoli, co mi povíš. Já se budu ptát, můžu?“ V tu chvíli se Lucka zarazila, vzpomněla si, co jí vždycky o téhle situaci říkala máma, ale pak mávla rukou. Té to koneckonců může být jedno, když ji zajímají jen známky a umyté nádobí. Bylo poměrně pozdě, když Lucka konečně vypla počítač, teď se ale spokojeně usmívala. Matty byl první kluk, který se o ni opravdu zajímal. Vyptával se na všechno - co ji baví, kam ráda chodí, co nemá ráda, na její kamarádky i proklínané rodiče. Poslala mu pár fotek ze soustředění a on jí na oplátku poslal fotku, kde je se svým psem Alfem, kterému však všichni pro jeho podobu přezdívali Seznam.

„Je mu šestnáct, je hezkej, pozornej, zajímá se o mě...“ rekapitulovala si Lucka při čištění zubů. Doufala, že by konečně mohla být šťastná.

Hned druhý den se svěřila své nejlepší kamarádce Petře. „To zní skoro jako z nějakého romantického filmu,“ ohodnotila její vyprávění Petra. „Doufám ale, žeš mu neřekla něco závažného o sobě? Víš, co nám tehdy vyprávěla učitelka o té holčičce z Prahy?“ „Prosímte, Praha je daleko a Matty takový není,“ odbyla její starosti Lucka. „No, dělej, jak myslíš. Držím ti palce, aby to co nejdýl vydrželo.“

Několik následujících týdnů nepadlo mezi kamarádkami o Mattym ani slovo, přesto si s ním Lucka psala denně. Neustále se vyptával, co doma, jestli je to už lepší. Přesvědčil ji, aby mu poslala fotku z výletu do aquaparku a neustále jí opakoval, jak je hezká a milá. Lucka mu na oplátku vyklopila všechno o sobě a ani si nevzpomněla na všechna varování, co kdy slyšela, i na své heslo, že do

jejího soukromí nikomu nic není. Ta tam byla veškerá opatrnost, které se vždy při psaní na internetu držela. Během několika týdnů o ní Matty věděl víc než Petra, se kterou se znala od školky. A tak jí ani moc nepřekvapilo, když jí jednoho červnového dne navrhl schůzku. Okamžitě nadšeně souhlasila. Před Petrou se sice vyhýbala jakékoli zmínce o svém internetovém princí, tohle jí však řekla o první přestávku. Přetrpěla několikaminutový Petřin monolog o tom, jak je nezodpovědná, a aby jí alespoň trochu uklidnila, slíbila jí, že nepůjdou nikam do ústraní a hned po schůzce se jí ozve. Zbytek přestávky pak dívky debatovaly o tom, jaký bude asi Matty ve skutečnosti a co si Lucka vezme odpoledne na sebe.

Odpoledne nakonec vyrazila v krátké sukni a červeném tričku, které jí minulý týden přivezl táta z Paříže. Ještě stihla napsat vzkaz, že se vrátí brzy, jak brzy už ale nespecifikovala, a už s hlavou v oblacích spěchala na místo schůzky.

Petra byla celé odpoledne jako na trní, nedokázala se soustředit ani na kytaru, kterou jinak naprosto zbožňovala, a když se jí Lucka neozvala ani do osmi do večera, zavolala k ní domů. Podle očekávání zvedl telefon Lucčin táta, který zmateně vysvětloval, že pracuje na nějakém projektu a neví, kde jeho dcera momentálně je. „Určitě se ale brzy vrátí, napsala mi to,“ ujišťoval vyděšenou Petru. Druhý den byla sobota a Petra neměla moc času lámat si hlavu s Luckou, které se určitě jen vybil mobil, jak tomu ostatně bývalo téměř vždy. Když ale večer usedla do obývacího pokoje, kde její otec sledoval televizní zprávy, zkameněla.

A pojďme k další, tentokrát neradostné zprávě. Včera mezi třetí a pátou odpoledne zmizela v centru Brna dvanáctiletá Lucie Podskalská. Vyšetřování ukázalo, že měla pravděpodobně schůzku se známým přes internet. Lucka má na sobě červené tričko a krátkou hnědou sukni. Pokud jste ji viděli v doprovodu nějakého muže v okolí kavárny Pod Kaštany, ohlaste to prosím neprodleně na nejbližší policejní stanici nebo na linku 158. Policie se domnívá, že by dívka mohla být obětí organizovaného zločinu. Její rodiče za jakoukoli zprávu o své dceři předem děkují a doufají, že ji policie co nejdřív najde...

Víc Petra slyšet nepotřebovala, nechtěla, nemohla... V slzách vyběhla k sobě do pokoje, třískla dveřmi, až se okna zatřásla, a svalila se na postel. Tohle nemohla být pravda.

O dvanáctileté Lucii Podskalské už nikdy nikdo neslyšel. Případy, jako je ten její, se u nás sice nestávají příliš často, ale přesto tu jsou. Odkrývat své soukromí na internetu je, jak říkala Petra, velmi nebezpečné, nikdy totiž nevíme, že Mattymu na druhé straně není šestnáct, ale třicet a je to nebezpečný zločinec.